

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Δ'.

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 79

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν Μινώτου ὁμηγοροῦ. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 καὶ ἡ
ἐνωσις τοῦ 1864 (μελέτη).—Πηγῆς Ο. Ρέντζου. Δράμα παρ'
ἡθοιοῦ (διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).—Ἀνδρέου Ἀ. Ἀδούρη.
Στὸ Μάργαρη.—Ἀν. Μαρτζώκη. Ἐπιστολὴ εἰς Λεωνίδαν Ζώ-
ην.—Σ. Δ. Μ.—Μιχαὴλ Β. Λάνδου. Εἰς φίλην (ποίησις).—
Ἄνν. Π. Τσ. Εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς χαρίτωμένης κόρης Ἀγγε-
λικούλας Δ. Ξανθοῦ (ποίησις).—Ι. Τσακασιάνος εἰς Α. Μαρ-
τζώκην.—Δ. Φ. Καρρέρ. Δὲν ἴπιστευα (ποίησις).—Ὁθέλλου.
Τίς δύναται; Τῇ Καλλιόπῃ (ποίησις).—Πηγᾶσου. Ἡ 14η Σε-
πτεμβρίου. (Σοννέττο).—Χρήστου Βαρλέντη. Εἰς Αὐκωμα. (ποί-
ησις).—Α. Μπισκίνη. Λαογραφία Ζακύνθου.—Μιχαὴλ Β. Λάν-
δου (ποίησις).—Σημειώσεις.—Δημοσιεύσεις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Ἐν Ζακύνθῳ Τρίμηνος δρ. 1,50—Ἐξάμ. δραχ. 3—Ἐτησ. δ. 5
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. » 2 — » 4 — » 7
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ » 3 — » 5 — » 8

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Ν. Καφοκεφάλου

1895.

ΤΑΚΣΒΑΤΕΙΟΣ

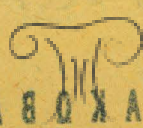
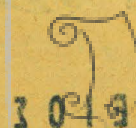
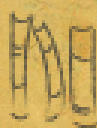
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.Υ1.Φ6.0061

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣ)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

τινας, περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν ὁποίων τὸν ἐπει-
θεν ἡ μακροχρόνιος αὐτοῦ πείρα. Ἡ δεσποινὶς
Chalencey ἐγνώριζεν ἐξ ὧσεως τὸν ἐπιστέλλοντα·
ἤξευρεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε περισσότερον
τῶν εἰκοσιοκτὼ ἕως εἰκοσιεννέα ἐτῶν, ὅτι ἔχαιρεν
ὑπόληψιν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο
νὰ δεχθῇ τὰς συμβουλὰς, ὡς τῇ προσέφερε με-
τὰ τοσαύτης λεπτότητος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ βίος τῆς νεαρᾶς
ἡθοποιοῦ ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ πλήρης. Τὸ θέα-
τρον, κατεῖχε τὸ ἥμισυ αὐτοῦ· τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ
ἐδαπανᾶτο εἰς γλυκείας συνδιαλέξεις μετὰ φιλο-
κάλου ἀνθρώπου, λίαν ἐπιτηδεῖον εἰς τὴν τέχνην
τοῦ λόγου, καὶ ὅστις, ἄλλως τε, τῇ εἶχεν ἐμπνεύ-
σῃ τὴν ἐλπίδα προσεχοῦς γάμου. Αὕτη ἡ ἐλπίς
τόσῳ μᾶλλον ἐπετρέπετο εἰς τὴν νέαν καλλιτέχνη-
δα, καθόσον τὸ παρελθὸν δὲν εἶχε δι' αὐτὴν οὐ-
δεμίαν δυσάρεστον σκιάν, οὐδεμίαν θλιβεράν ἀνά-
μνησιν· δὲν ἠναγκάζετο νὰ ἐρυθρίσῃ διὰ τίποτε,
οὔτε νὰ κύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον οὐδενός.
Ὁ Κ. Νογαρέ ἦτο εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν
εἶχεν ἀντεραστὴν, ἡ δὲ δεσποινὶς Chalencey ἐκ μέ-
ρους τῆς ἥτο βεβαία ὅτι οὐδεὶς ἔχαιρε δικαίωμά
τι ἐπὶ τῆς καρδίας ἐκείνου, ὃν ἠγάπα.

Ἡ νεαρὰ ἡθοποιὸς ἐπλανᾶτο. Ὑπῆρχε χήρα
τις ὥραία καὶ ἀνεπιλήπτου φήμης, ὡς τὸ πά-
λαι ἡ δέσποινα τῆς Ἐφέσου, ἥτις δὲν θ' ἀπέ-
κρουε νεαρὸν μνηστῆρα, ἀλλὰ λίαν ἐπιπολαίως ἐ-
πένθει γυναιδὸν σύζυγον. Ἡ Κ. αὖ δὲ Βιλλιέρ, πρὸ
τῆς ἀφίξεως τῆς δεσποινίδος Chalencey, εἶχε δε-
χθῇ τὰς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις τοῦ Κ. Νογαρέ, ἐ-
πίστευε δὲ ὅτι δὲν θὰ παρήτει τὰ πένθημα αὐ-
τῆς ἐνδύματα ἢ ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ
ὑμεναίου. Ὁ Κ. Νογαρέ ἤρχισε νὰ παραμελῇ
τὴν χήραν· προῦκάλεσε κατόπιν μικρὰς ἐριδας·
ἐχολώθη· ἀφῆκε νὰ παρέλθωσιν ὀλόκληροι ἐβδο-
μάδες χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ· ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐ-
πιπλήξεις τῆς διὰ τραχείας συμπεριφορᾶς, καὶ τέ-
λος ἔθραυσε τὰ βαρύνοντα αὐτὸν δεσμά. Ἡ ἐγκα-
ταλειμμένη γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τὸ αἴ-
τιον διαγωγῆς τοσοῦτον παραδόξου· εἶχεν ἀντε-
ράστριαν· ἐθυσιάζετο χάριν ἡθοποιοῦ!

Γυνὴ νοήμων θὰ ἐσκέπτετο φιλοσοφικῶς, καὶ
θὰ κατέστελλε τὸν πόνον τῆς. Ἀλλ' ἡ Κ. αὖ δὲ
Βιλλιέρ ἦτο ἐμπαθὴς καὶ φιλέκδικος· διήρρεσεν
εἰς δύο μέρη τὴν καρδίαν τῆς, καὶ τὸ ἓν ἀφιέ-
ρωσεν εἰς τὴν λύπην, ἣν τῇ ἐπροξένει ἡ ἀπιστία
τοῦ Κ. Νογαρέ, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸ μῖσος, ὅ-
περ τῇ ἐνέπνεεν ἡ δεσποινὶς Chalencey. Ἐπορεύε-
το εἰς τὸ θέατρον, ἐκεῖ δὲ, κεκρυμμένη ἐν τῷ
βάθει θεωρείου, παρνηκoύθει ὅλας τὰς κινήσεις
τῆς ἡθοποιοῦ, καὶ ἀνέτεμνε τὸ αἰμόν τῆς καὶ
τὰ προτερήματά τῆς μετὰ τῆς κακοδοῦλου ἀκρι-
βολογίας τῆς ζηλοτυπίας. Ὁ ὕπνος ἀπέπτη ἀ-
νεπιστρεπτὴ ἐκ τῆς Κ. Βιλλιέρ· ὁ πυρετὸς κατέ-
λαβεν αὐτήν· τὸ μέτωπόν τῆς διπυλακώθη ὑπὸ
προῶρων εὐτίδων. Ἐπαυσε τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται
τοὺς φίλους τῆς, ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς εἰς ἄ-
παντας καὶ, μόνη ἐν τῷ ἐρήμῳ οἴκῳ τῆς, παρε-
δόθη εἰς παραλογισμόν, προῖόν τῆς μονώσεως,
ὅστις ἐν αὐτῇ διήγειρε τὰς ἀπαισιωτέρας σκέ-
ψεις. Ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Chalencey ὑπεκρίνετο εἰς
τὸ θέατρον τὸν πόνον, τὴν ἀπελπισίαν, τὸν θά-
νατον, ἡ Κ. αὖ Βιλλιέρ ἐπλήρου τὸν οἶκόν τῆς πεν-
θίμων κραυγῶν, ὧν προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ τὴν

βιαιότητα, ἡ ὀρθία πρὸ κατόπτρου, ἐθεᾶτο πε-
ρίτρομος τὴν ὥχρότητα τοῦ προσώπου τῆς καὶ
τὴν παράφορον ἐκφράσιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡ
χήρα ὠργίσθη τέλος διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χα-
ρακτῆρός τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀ-
νεκδίκητος· ἡ ιδέα τῆς αὐτοκτονίας τὴν ὠδήγει
εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ, ἡ δεσποινὶς Chalencey ἐξῆλθεν
ἐσπέραν τινὰ τοῦ θεάτρου ἐν ἐλαφρᾷ ἐφιδρώσει
καὶ ἀτελῶς προφυλαττομένη ὑπὸ λεπτοῦ περιωμί-
ου ἀπέναντι τοῦ πνέοντος βορρᾶ. Ὁ ἰδρὼς ἀνε-
κόπη, αὕτη δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φρι-
κιῶσα, κατεκλίθη πυρέσσουσα, καὶ τὴν ἐπαύριον
ὅταν ὁ Κύριος Νογαρέ τὴν ἐπεσκέφθη, εὔρεν αὐ-
τὴν παραληρούσαν καὶ παρ' αὐτῇ τὸν θεράποντα
αὐτῆς ἱατρόν, ὅστις ἐφοβεῖτο, ὡς ἔλεγε, φλόγω-
σιν τοῦ στήθους.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ δεσποινὶς Chalencey, αἰσθανο-
μένη ἐαυτὴν καλλίτερα, ἠθέλησε νὰ παράσχῃ ὀ-
λίγην ἀνάπαυσιν εἰς τὴν νεαρὰν αὐτῆς ὑπερέ-
τριαν Μαριάνναν.

— Ἀγρυπνεῖς πρὸ πολλοῦ, Μαριάννα, τῇ εἴ-
πε· κοιμᾶσαι ὀρθία· πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐκι-
νήθης ἀπὸ πλυσίον μου· πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς.

Ἡ Μαριάννα ἔθεσε τὸ κύπελλον ἐπὶ τῆς νυ-
κτικῆς τραπέζης, καὶ ἀφοῦ ἐσῴστησεν εἰς τὴν ἀ-
σθενῇ νὰ πῇ ἅμα θὰ ἀφύπνιζετο, ἀπῆλθεν.

Ἡ δεσποινὶς Chalencey, ἐξασθενημένη ὑπὸ αὐ-
στηρᾶς διαίτης, ἀλλ' ἀπύρετος, περιέπεσε κατ'
ἀρχὰς εἰς βαθεῖαν νάρκωσιν· ὀλίγον δὲ κατ' ὀ-
λίγον ὁ ὕπνος αὐτῆς προσέλαβε παράδοξον χαρα-
κτῆρα.

Ὁ παστὸς τῆς νεαρᾶς ἡθοποιοῦ ἐπληρώθη τα-
χέως ὑπὸ μυρίων ἀλλοκότων εἰκόνων· τὰ τραγι-
κὰ πρόσωπα, ἅτινα εἶχε παραστήσῃ ἐν τῷ θεά-
τρῳ διπλῶν ἐνώπιον αὐτῆς, ὅτε μὲν συγκεχυμέ-
να, ὅτε δὲ εὐκρινῇ· αὕτη ἡ ἰδίᾳ ἠγνόει ἐὰν ἡ
κατάστασις, ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἦτο ὕπνος ἢ ἐγρή-
γορις.

Ἐν τούτοις φρικιάσεις τινὲς τῇ ὑπενεθύμισαν
τὴν κατέχουσαν αὐτὴν ἀσθένειαν· ἀνεγνώρισε τὸν
παστὸν αὐτῆς, τὸ δωμάτιόν τῆς· ἤκουσε τὸν ἐ-
λαφρὸν κτύπον τοῦ ὥρολογίου τῆς, καὶ ἐπιθυ-
μοῦσα ν' ἀποδιώξῃ ἅπασαν τὴν χορείαν τῶν φα-
σμάτων τούτων, ἐκινεῖτο ὅπως ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα
πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς νυκτικῆς τραπέζης ἱατρικόν,
ὅταν ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν θύραν τῆς ἀνοιγομέ-
νην, γυναῖκα δὲ εἰσερχομένην καὶ διευθυνομένην
πρὸς τὴν κλίνην τῆς. Εἰς τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν
κανδήλας ἡ δεσποινὶς Chalencey ἀντελήφθη ἐντε-
λῶς τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἐπίσκεψιν. Ἡ εἰσελ-
θοῦσα ἐφαίνετο ἡ μοῦσα τῆς τραγωδίας· ἀνάσκη-
μα ὑψηλόν, κόμην μελανήν, ἥς οἱ ἀνάμικτοι βό-
στρυχοι ὁμοιάζον πρὸς ὄφεις, χεῖλην συνεσφυγ-
μένα, πρόσωπον ὥχρον, ἐσθῆς λευκή, ἣν ἐπεκά-
λυπτε φαιδὸν ἐπανωφόριον, ὅπερ ἄφινε τοὺς ὤ-
μους ἀσκεπεῖς καὶ τοῦ ὁποίου τὰ κράσπεδα ἐ-
κράτει χεὶρ βιαίως συσπώμενη, τοιοῦτος ἦτο ὁ
ἱματισμὸς τοῦ φάσματος τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον
δὲν ἔλειπεν ἡ τὸ ἐγχειρίδιον. Ἡ γυνὴ αὕτη προῦ-
χώρησε μέχρι τῆς ἄκρας τῆς κλίνης, καὶ ἔθεσε
τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τῶν φλεγόντων
χειλέων τῆς δεσποινίδος Chalencey.

— ὦ! εἶπε, δὲν ἀπέθανε!

Τότε κατέλειπε τὴν ἄκρὰν τῆς κλίνης καὶ ἐπο-

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ρεύθη πρὸς ἓν τῶν παραθύρων, παρ' ᾧ ἐκρέματο πολυποίκιλτον ἐγχειρίδιον.

Ἡ δεσποινὶς Chalencey ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆς ἐπισκέπτis ἠθελε νὰ δράξῃ τὸ ὄπλον ἐκεῖνο ὅπως ἐπανέλθῃ παρ' αὐτῇ καὶ τὴν διατυπύσῃ ἀνηγέρθῃ ὀλίγον ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἤρχισε νὰ κράζῃ.

—Μαριάννα! Μαριάννα!

Ἡ Κ. Βιλλιέρ, —διότι ἦτο αὕτη— ἀνέωξε τὰ παραθυρόφυλλα ἵνα εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ἀνατέλλον φῶς, ἀκολουθῶς δὲ διπνυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἐκλείδωσε καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν κλίνην.

Εἰς ἕκαστον βῆμα τῆς γυναικὸς ταύτης ῥίγος διέτρεχε τὰς φλέδας τῆς δεσποινίδος Chalencey, οἱ ὀδόντες αὐτῆς ἔτριζον ἐκ τρόμου καὶ παγερὸς ἰδρὼς περιέρρεε τὸ σῶμά της.

Ἡ φρίκη, ἥτις τὴν κατέλαβεν, ἀπεπλάνησε τὸ λογικόν της καὶ ἐθόλωσε τὴν ὄρασίν της.

—Δὲν μὲ γνωρίζετε, εἶπεν ἡ Κ.α Βιλλιέρ διὰ τραχείας φωνῆς καὶ καθημένη εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης, ἀλλ' ἐγὼ σὰς γνωρίζω. Θεωρήσατέ με καλῶς... Μοῦ ἀφηρέσατε τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠγάπων... Ναί, ναί, τὸν Κάρολον Νογαρέ.

Εἰς τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄνομα ἡ δεσποινὶς Chalencey ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ βεβαιωθείσα ὅτι δὲν ἦτο ἔρμαιον ὀνείρου, ἀλλ' ὅτι ἡ ζωὴ της ἐξηρτάτο ἐκ φοβερᾶς ἀντεραστρίας, ἐκάλεσεν, οὐχὶ τὴν Μαριάνναν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κύριον Νογαρέ. Ἡ Κ.α Βιλλιέρ ἀνεσῆκωσε τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕψους ἀλαζονικοῦ, μειδίαμα εἰρωνικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη της, καὶ ὑψούσα ὀλίγον τι τοὺς ὤμους.

—Ἐμπορεῖτε νὰ τὸν φωνάζετε, εἶπεν αὕτη, δὲν θὰ ἔλθῃ... ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἔλθῃ παρὰ πολὺ ἀργά ὥστε νὰ σὰς σώσῃ.

—Νὰ μὲ σώσῃ! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Chalencey συνάπτουσα τὰς χεῖρας.

Παρὰ τὴν ὥχρότητα αὐτῆς καὶ τὰ καταφανῆ ἱχνη τῆς ἀσθενείας, ἡ δεσποινὶς Chalencey ἦτο ἀκόμῃ ὥραία· ἡ αἴγλη τῆς νεότητος ἀπήστραπτε πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀλαμπῇ χροιάν της ἐπιδερμίδος της, καὶ ὑπὸ τὴν ἰόχρουν γραμμὴν, ἥτις περιέβαλλε τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς. Τὸ βλέμμα τῆς Κ.ας Βιλλιέρ δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτῆς· ἡ χήρα ἐμέθυσκεν ἐξ αὐτῆς τῆς σφοδρότητος τῆς ζηλοτυπίας της, ἀλλὰ λίαν προκατειλημμένη ὥστε ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀντεράστριά της.

—Σὰς ἀγαπᾷ, σὰς ἀγαπᾷ! ἀνέκραξε, καὶ χάριν ὑμῶν μ' ἐγκατέλειψεν!

Ἠγέρθη, ἀλλὰ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ θρονίου της, καὶ ἡ ὑπεροπτικὴ ἐκείνη καὶ ἀγρία μορφή ἐκαλύφθη ὑπὸ δακρύων, ἐν ᾧ αἱ χεῖρές της ἔτρεμον ἐν νευρικῷ παροξυσμῷ.

—Ὁ Θεὸς σὰς ἐδοήθησεν, εἶπε· τὸ κύπελλον τοῦτο τὸ εἰσέτι πλήρες πλησίον ὑμῶν περιέχει δηλητήριον. Ἄ! μὴ κατηγορήσετε τὴν Μαριάνναν· ἐγὼ μόνη ἔπραξα ὅλα αὐτά... Ἐγὼ ἔπεισα τὴν κόρην ταύτην, ἄλλοτε ὑπηρετρίάν μου, ὅτι εἶχον ἀλεξιτήριον κατάλληλον ὅπως σὰς σώσῃ... Ἐνόμιζεν ὅτι σὰς ἐθεράπευε ἴσως καὶ σὰς ἐφόνευε!...

Καὶ ἤξεύρετε τί μὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθω... μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐντροφίσω εἰς τὴν ἀγωνίαν σας;... Ἡ ἰδέα ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν σας ἐκεῖνος θὰ ἐμάνθανε βεβαίως τὴν ἀληθειάν καὶ θὰ μὲ κατηγο-

ροῖτο... Ἐπεὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀφήσω νὰ κατηγορηθῇ ἡ Μαριάννα, τὴν ὁποίαν ἠπάτησα, καὶ τῆς ὁποίας ὀφείλω νὰ κηρύξω τὴν ἀθωότητα!... Διότι, τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ θυσία τῆς ζωῆς μου ἔγινε, καὶ δὲν θὰ ἐξέλθω ζῶσα ἀπ' ἐδῶ, ἐκτὸς καὶ ἂν συγκατανεύσητε...

Ἡ ἀναρρῶννύουσα, ἔντρομος, ἐψέλλισε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους· ἡ δὲ Κ.α Βιλλιέρ ἐπανέλαβε διὰ φοβερᾶς φωνῆς.

—Παραιτήσατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον! Εἴμαι πλουσία· λάβετε τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου, καὶ φύγετε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

Ἐνστικτοῦ ἀνταρσίας ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ πνευστιῶντος στήθους τῆς δεσποινίδος Chalencey μίαν μόνην λέξιν.

—Οὐδέποτε!

—Ἄ! οὐδέποτε! ἀνέκραξεν ἡ ἐριννὺς ἐκείνη, ὁρμῶσα πρὸς τὴν κλίνην, καὶ δι' ἑνὸς τῶν βραχιόνων της κρατοῦσα ἀκίνητον τὴν δεσποινίδα Chalencey, ἐνῶ διὰ τῆς χειρὸς, ἥτις τῇ ἔμενεν ἐλευθέρα, ἔδραξε τὸ κύπελλον, ὅπερ περιεῖχε τὸ δηλητήριον καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεανίδος.

—Ἄ! κυρία, ἔλεος, ἔλεος! ἐφώνησεν ἡ ἡθοποιός· λυπηθῆτέ με, μὴ με θανατώσετε!

—Ἐχετε δίκαιον, ἀνέκραξεν ἡ Κ.α Βιλλιέρ, ἀφίνουσα αἰφνης τὸ θῦμά της καὶ ἀπομακρυνομένη κατὰ ἓν βῆμα· οὐδεὶς ὀφείλει νὰ εἴπῃ μίαν ἡμέραν ὅτι γυνὴ ὡς ἐγὼ ἐζήτησε μάτην ἔλεος, καὶ ὅτι ἠθέλησε νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ἀντεράστριά της... Ζήσατε, δεσποινίς, ἔστε εὐτυχής!...

Ἡ Κ.α Βιλλιέρ μὲ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ χεῖρα εὐτολμον ἐπλησίασε τὸ ὀλέθριον ποτὸν εἰς τὰ χεῖλη της.

—Ἀνοίξατε! ἀνοίξατε! ἠκούσθη αἰφνης κραυγᾶν ὁ Κ. Νογαρὲ ἐξωθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἣν ἔκρουεν ἐπανεληλυμμένος.

Συγχρόνως ἠκούοντο ἡ φωνὴ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἤρχετο νὰ κάμῃ τὴν πρωΐνην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν καὶ οἱ λυγμοὶ τῆς Μαριάννης.

Ἡ δεσποινὶς Chalencey, ἀθροίζουσα τὰς δυνάμεις της, ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης της.

—Ὅχι, ὄχι, ἔλεγεν ἡ Κ. Βιλλιέρ εἰς ὑμᾶς ἀνῆκει ἡ εὐτυχία, εἰς ἐμὲ ὁ θάνατος καὶ ἡ λήθη!

Ἡ ἄτονος χεὶρ τῆς δεσποινίδος Chalencey ἐφθάσε μέχρι τοῦ κυπέλλου, ὅπερ ἐκφυγὸν ἐκ τῶν δακτύλων τῆς Κ.ας Βιλλιέρ, ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Κ. Νογαρὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κατῴρθωσε νὰ διαρρήξῃ τὴν θύραν. Τότε εἶδεν ἐκείνην, ἣν ἠγάπα, ὀρθίαν καὶ σχεδὸν τρελλήν, καὶ ἐκείνην, ἣν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ἐξηπλωμένην ἐπὶ θρονίου.

—Ἡ γυνὴ αὕτη ἐδηλητηριάσθη! εἶπεν ἡ νεαρὰ ἡθοποιὸς μόλις ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ὁ ἱατρὸς παρέσχε βοηθείας τοσοῦτον προθύμους εἰς τὴν Κ.αν Βιλλιέρ, ὥστε μετὰ τινὰς ὥρας ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς ζωῆς της.

—Εἶδον τὴν τραγωδίαν, εἶπεν ἡ νεαρὰ ἡθοποιὸς, δὲν θὰ τὴν ὑποκριθῶ πλέον· δὲν θὰ φθάσω ποτὲ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐφάνη πρὸ τῶν δακτύλων μου.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
Ἐτήρησεν ἐνκόλως τὸν λόγον της, διότι μόλις
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ἀνέρωσεν ἐνυμφεύθη τὸν Κ. Νογαρέ, καὶ ἔξ μῆ-
νας βραδυτέρον ἢ φοβερά Κ.α Βιλλιέρ ὑπανδρεύ-
θη πάλιν. Οὐδεὶς δεδαίως θὰ θεωρήσῃ ἐπιφθο-
νον τὴν τύχην τοῦ συζύγου της.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΗΓΗ Ο. ΡΕΝΤΖΟΥ.

ΣΤΟ ΜΑΡΓΑΡΗ

Ἐστὴν ἄχαρη ξενιτειά μου, ἄτυχε Νιόνιο, μόνος, κατὰ μο-
νος, κλαίω τὸ θάνατό σου! Σὲ κλαῖν τὰ μάτια μου, γλυ-
κειέ μου φίλε, σὲ κλαίει ἡ καρδιά μου, σὲ κλαίει ἡ ψυχὴ
μου. Καὶ ἡ λύπη μου διπλαῖζει, ποῦ δὲν ἀξιώθηκα νὰ
φιλήσω γιὰ ὑστερὴν φορὰ τὰ χεῖλη σου, προτοῦ τὰ φάγῃ τὸ
χῶμα, ποῦ δὲν ἀξιώθηκαν τὰ μάτια νὰ ἰδοῦνε γιὰ τελευταία
φορὰ τὴν ἀγαθὴ καὶ σεμνὴ μορφή σου!...

«Καλαὶς ἀντάμωσαις» μοῦ εἶπες, Νιόνιο, εἰδὼ καὶ δύο μῆ-
νες ποῦ ἐφευγα ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, ἀκαὶ νὰ μὲ περιμένῃς
γιατὶ θάλθω νὰ ἰδῶ τὰ Ὀλύμπια».

Καὶ σὲ ὑπερίμενα μὲ καρδιά χαρούμενη, μὴ ἀντὶ νὰ λάβω
τὸ γράμμα τοῦ ἐρχομοῦ σου, ἔλαβα τὴν ἀπροσδόκητο εἴ-
δησι τοῦ θανάτου σου! Ἐμαθα πῶς, χωρὶς νὰ εἰδοποιή-
σης, χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσης κανένα, οὔτε συγγενὴ σου, οὔ-
τε φίλο σου, οὔτε τὴ φύσι ποῦ τρυφερὰ ἐφαλλες, ἔμαθα
πῶς ἕκαμες ἄλλο ἀνεπίστρεφτο ταξίδι, σὲ ἄλλα Ὀλύμ-
πια, ὅπου ἐλευθερὴ καὶ ξένοιαστη ἡ ψυχὴ σου θὰ θαυμάζῃ,
καὶ θὰ ὑμολογῇ αἰώνια αἰώνιο Θεό!...

Μὰ γιατί τόσω πρόωρα καὶ ἀπότομα νὰ μᾶς φύγῃς; Για-
τί;.....

Εἶνε μερικαὶς πραγματικότητες, ποῦ ὅταν κανεὶς ταῖς
σκεφθῇ παραπολύ, δοκιμάζει σεισμὸ μέσα ἔς τὰ σπλάχνα
του! Εἶνε μερικαὶς λύπαι, ποῦ ἀνοίγουν τέτοια πληγὴ
μέσα μας, ποῦ κανέναν περισπασμὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶνε ἱ-
κανὸς νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνον των! Εἶνε μερικαὶς ἀναμνή-
σεις τόσο ζωηραῖς, τόσο ζωνταναῖς, ποῦ λὲς καὶ δὲν ὑπάρ-
χει γι' αὐταῖς οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον, γιατί εἶνε πάν-
τα μπροστὰ ἔς τὰ μάτια μας, ἔς τὴν πρώτη γραμμὴ τῶν
λογισμῶν μας!...

Τώρα ποῦ σὲ κλαίω, Νιόνιο, καὶ ζωντανὸ σὲ φέρνουνε
μπροστὰ μου τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, σκέπτομαι ὅταν ἔλ-
θω ἔς τὴν πατρίδα μας, ποῦ θὰ ἔλθω νὰ σὲ ζητήσω. Σκέπτο-
μαι τὸ μέρος ποῦ θὰ μὲ ὀδηγήσουν οἱ λυπημένοι φίλοι
μας γιὰ νὰ σὲ χαιρετήσω καὶ τὰ μάτια μου σκοταδιό-
ζουν, ἡ καρδιά μου κομματιάζεται καὶ ὁ νοῦς μου φεύγει!...

Εἶσαι πεθαμμένος, Νιόνιο!... Ὡ! σκληρὴ πραγματικό-
της, ποῦ διώχνεις κάθε ἐλπίδα, ὦ! ἀνάμνησις, ποῦ σβέ-
νεις κάθε ἄλλη! Ὡ! πικρὴ ἀλήθεια, πικρὴ σὰν τὸ θά-
νατο ποῦ σὲ πλάκωσε, ἄτυχῇ Νιόνιο!...

Δὲν θέλω, γλυκειέ μου φίλε, νὰ ὑμνήσω ταῖς ἀρεταῖς
σου, γιατί θρηνῶ τὸ θάνατό σου! Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ
πράγματα ποῦ δὲν θὰ τ' ἀκούσης! Δὲν θέλω τὰ χεῖλη
μου νὰ σοῦ ψάλλουνε ἐγκώμια, ἐνῶ ἡ καρδιά μου σοῦ
λέγει μοιρολόγια!... Δὲν θέλω νὰ παρηγορήσω κανένα ἀπὸ
τὰς ἑκάμες ἀπαρηγόρητους, γιατί κι' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη πα-
ρηγορίας!...

Σιωπηλὰ χύνω δάκρυα, φίλε μου πιστέ, μὰ κι' αὐτὰ

πάν χαμένα, γιατί δὲν βρέχουνε τὸ χῶμα ποῦ σὲ σκε-
πάζει! Ἀφίνουνε τὰ χεῖλη μου στεναγμούς, μὰ τὸ ἀγέρ-
της ξενιτειᾶς μου, ἀρνείται νὰ τοὺς φέρῃ ἔς τὰ κυπαρί-
σια τοῦ τάφου σου!... Θὰ μοῦ μένουνε ὅμως ἀρκετὰ δάκρυα
καὶ θὰ ἔλθω νὰ τὰ χύσω ἔς τὴ κρύα πλάκα σου, γλυκε-
ρου φίλε!...

Πύργος Νέβρις 1895.

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΖΩΗΝ ΔΙΕΓΘΥΝΤΗΝ ΤΩΝ «ΜΟΥΣΩΝ»

Φίλτατέ μοι Λεωνίδα,

Χθὲς εἰς φίλος μας ἀνέγνωστέ μοι ἡμίφυλλον τι, ὅπερ ἴσω
καὶ σὺ ἀνέγνωσας, ἐπιγραφόμενον, δὲν ἐνθυμούμαι πῶς, ἀλ-
λ' ὑπογεγραμμένον παρ' ἐνὸς πρωτεξαδέλφου τῆς συζύγου
μου, ὅστις μόνος ἐκ τῶν ζακυνθίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐλλή-
νων ἀναγνωστῶν μου, (θεέ μου, ὅποια λειψανδρία ἱστο-
ρικῶν καὶ κριτικῶν ἐν Ἑλλάδι!) ἀνευρίσκει, μετὰ δύ-
σχεδόν μνητῶν μελέτην, ἱστορικὰς ἀνακριθείας εἰς τὸ
παρ' ἐμοῦ ἐσχάτως ἐκφωνηθέντα λόγον ἐπὶ τῇ εὐκαι-
ρίᾳ τῆς 25ης ἐπετείου ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς
Ρώμης εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸν ὅποιον, μετὰ δυνά-
μεως λόγου καὶ γλαφυρότητος ὕφους, προσόντα, ἃ
τίνα σὲ διακρίνουσι, μετήνεγκες εἰς τὴν ἐλληνικὴν κα-
ἐδημοσίευσας εἰς τὰς καλὰς «Μούσας». Ἐὰν ἄλλοι
ἐμειδίασαν διὰ τὰ γραφέντα, ἡ ἐξανέστησαν καὶ
γανάκτησαν διὰ τὴν θρασύτητα καὶ ἀσέβειαν τοῦ παρ-
φλετεγράφου, σοὶ ὁμολογῶ, τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἐγώ, οὐ
νον ἐχάρην διὰ τὴν φιλομάθειαν καὶ τὴν περὶ τὰ γρα-
μματα πρόδοον, ἀλλὰ καὶ ἐθαύμασα τὴν κρίσιν καὶ
τὴν τληψὶν τοῦ εὐέλπιδος νεανίου, εἰς ὃν συγγενεῖς καὶ φί-
λοι δικαίως στηρίζουσι τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας.

Γνωρίζεις, φίλε μου, τὴν ἀρχὴν μου, τοῦ νὰ μὲ
ἀνοίγω συζητήσεις φιλολογικὰς μετὰ τοῦ τυχόντι
πολύ δὲ περισσώτερον νὰ διεξαγάγω πολεμικὴν μεθ'
ἐνὸς πρωτεξαδέλφου τῆς συζύγου μου. Ὅθεν θὰ πρ-
εκαλουν σέ, ἐὰν τὸ νομίζης ἄξιον τοῦ κόπου, ἐν-
τὸν εἰδήμονα τῆς ἱστορίας, τὸν μελετήσαντα τοσοῦτον
ἐμβριθῶς τὸν πανηγυρικόν μου, ὡς ἔκρινα ἐκ τῆς ἐντε-
λεστέτης μεταφράσεώς σου, νὰ παρατηρήσης εἰς τὸ
εὐγενὴ νέον, τὸν ἀγαθὸν Νέκον, ὅτι δὲν ἀντελή-
φθη καλῶς τὴν ἐννοιαν τῆς ἀναφερομένης παρ' αὐ-
τοῦ περικοπῆς ἐκείνης τοῦ λόγου μου, καὶ ὅτι ἐν αὐ-
τῇ οὐδ' ἐννοῶ, οὐδ' ὑπαινίσσομαι τὸ εὐγενές, τὸ μι-
γάθυμον γαλλικὸν ἔθνος, ὅπερ εἰμι εἰς θέσιν νὰ ἐκτι-
μῶ καὶ θαυμάζω περισσώτερον τοῦ τρυφεροῦ ἐπικριτοῦ
μου, ἅτε μελετήσας καὶ κάπως γινώσκων τὴν ἱστορί-
αν, τὴν γραμματολογίαν καὶ τὴν εὐστροφον καὶ χα-
ριτωμένην γλώσσάν του, ἣν ἀπὸ τρυφεράς σχεδὸν ἡ-
λικίας διδάσκω καὶ διαδίδω παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὸν
Λουδοβίκον Βοναπάρτην καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, οἵτινες,
ὡς γινώσκεις κάλλιον ἐμοῦ, ὑπῆρξαν οἱ αὐτουργοὶ τῶν
συμφορῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ὧν τὴν πολιτικὴν τὴν φιλε-
λεύθερον, τὸ πάντοτε γενναῖον γαλλικὸν ἔθνος, ἀπε-
κῆρυξε καὶ ἐπὶ τὴν τῆς ἀπὸ τῶν λέξεών μου ἐκεί-
νης

ΕΠΙΜΟΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

νων, ἀρκούντως σαφῶν εἰς πάντα κεκτημένον κρίσιν καὶ μικράν τινα γνῶσιν τῆς συγχρόνου ἱστορίας, δὲν ἐννοῶ τοὺς παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ἰταλῶν ἀγωνισθέντας ἀνδρείους μαχητάς, ὧν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν στρατιωτικὴν γενναϊότητα, τὸ πολεμικὸν θάρρος, ἀλλὰ τοὺς ἐξωθήσαντας τοὺς στρατιώτας τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου *alla guerra fraticida* τῆς Μεντάνας (3 N)βρίου 1867) ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ ἱπποτικὸς Βίκτωρ, ἀδελφοκτονίαν, δι' ἣν ἐξανέστη καὶ ἡγανάκτησε ἅπαν τὸ γαλλικὸν ἔθνος, ὅπερ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐθεώρει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ σύμμαχον, καὶ ὑπὸ τὰς ἀράς τοῦ ὁποῖου κατέπεσε βραδύτερον ὁ σαλευόμενος τοῦ Ναπολέοντος θρόνος, ὃν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ καμαρίλλα αὐτοῦ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ὑπεστήριζον διὰ τοῦ ἀπονενοημένου ἐκείνου πρὸς τὴν Γερμανίαν πολέμου, τοῦ περιαγαγόντος εἰς ταπεινώσιν τὴν υπερήφανον χώραν. Δὲν ἀπαιτεῖται πολιτικὴ δευδερκεία, ἀλλ' ἀπλῶς κρίσις καὶ ὀρθοφροσύνη, ὅπως ἕκαστος ἐννοήσῃ καὶ συμπεράνῃ, ὅτι, ἐάν τὸ ἀπὸ τοῦ 1859 ἀρξάμενον μέγα ἔργον ἤθελε συμπληρώσῃ ἡ ναπολεόντειος πολιτικὴ διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Ρώμης εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξασφαλίσουσα οὕτω τῇ Γαλλίᾳ κραταὶν ἐν ἀνάγκῃ σύμμαχον, ἡ Ἰταλία, ἀπηλλαγμένη πλέον τοῦ ἐπασχολοῦντος αὐτὴν ἀκανθώδους ζητήματος, οὐχὶ ἀπλῶς ἐσωτερικοῦ, οὐχὶ κυρίως ἰταλικοῦ, ἀλλὰ παγκοσμίου, ἄτε ἀφορῶντος ὀλόκληρον τὸν καθολικισμόν, θὰ ἠδύνατο, συμπεπληρωμένην ἔχουσα τὴν ἐνότητα αὐτῆς, νὰ δράμῃ κατὰ τὸ 1870—71 εἰς βοήθειαν τῆς ἀδελφῆς Γαλλίας, τῆς ἀρχαίας συμμάχου. Ἀλλὰ ἐάν ἡ Ἰταλία, ἡ διπλωματικὴ, δὲν ἠδυνήθη, ἔνεκα σημαντικῶν πολιτικῶν λόγων, νὰ κινηθῇ, τότε ὑπὲρ τῆς Γαλλίας καὶ ἀποτίσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον τῆς εὐγνωμοσύνης φόρον, τὰ εὐγενῆ ὅμως τῆς Ἰταλίας τέκνα ἐσπευσαν ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην, πρὸς βοήθειαν τῆς Γαλλίας, καταγαγόντα μάλιστα νίκην περιφανῇ ἐν τῇ μάχῃ τῆς Διζώνος, 20 καὶ 24 Ἰαν. 1871 καθ' ἣν ἀνηρπάγη ἡμίκαυστος παρ' ἐνὸς τῶν υἱῶν τοῦ ἥρωος τῆς Μαρσάλας καὶ τοῦ Ἀσπρομόντε, σημαία τῶν Πομερανῶν, τὴν μόνην, τὴν ἀπώλεσεν ὁ ἐχθρὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἐάν δὲ ὁ ἐπιφανὴς Γαλάτης διὰ τῶν ὡραίων ἐκείνων στροφῶν, ὧν πολλάκις τὰ διανοήματα ἡρμήνευσα τοῖς μαθηταῖς μου, ἄδικον προσάπτῃ τοῖς ἰταλοῖς μομφήν, ἴσως ἐν πατριωτικῇ παραφορᾷ καὶ ποιητικῇ ἐξάρσει, ἢ ἐξ αἰσθηματος ἀντιπαθείας πρὸς τὸ ἰταλικὸν ἔθνος, ἢ ἱστορία, ἢ οὐχὶ ἡ ποίησις, καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ πατρίς θὰ μνημονεύσιν εὐφήμεως καὶ εὐλαβῶς τῶν ἐν Dijon πρὸς τοὺς γερμανοὺς νικηφόρως ἀγωνισαμένων τοῦ Γαριβάλδου στρατιωτῶν, οἵτινες λησμονήσαντες, πρὸ τῶν συμφορῶν τῆς εὐγενούς χώρας, τὴν ἀπαισίαν ἡμέραν τῆς 3ης Νοεμβρίου, ὡς ἐπίσης τὰ «ἀλησμόνητα» *chassepots*, ἅτινα ὁ εὐνοούμενος τοῦ Λουδοβίκου Ναπολέοντος στρατηγὸς de Failly εἶχε πρὸ ὀλίγου χρόνου «δοκιμάσει κατὰ τῶν στήθεων των», ἀνεμνήσθησαν τῶν εὐκλεῶν ἡμερῶν τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου.

Τὰ ἔθνη, φίλε Λεωνίδα, δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μετὰ τὴν πολιτικὴν· οὐδὲ δύναται τις νὰ κατακρίνῃ ἐκ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἐν ἔθνος· διότι ἕκαστος λαὸς εἶνε τιμὴς ἄνθρωπος· ἀπαράλλακτα, ὡς δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ τὴν φιλότιμον οἰκογένειαν τοῦ Παπᾶ—Γιάννη καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του, ἐξ ἐνός

αὐτῆς μέλους, δηλ. ἐκ τοῦ παμφλετογράφου, τοῦ ἐκ τῆς ἐμβριθοῦς τοῦ ἐκείνης ἱστορικο-κριτικῆς ἀπαρχῆς, κρείττονος καὶ τελειότερα ἔργα εἰς τὴν καθόλου ἱστορίαν ὑπισχνουμένου.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10ῃ Νοεμβρίου 1895

Σὲ ἀσπάζομαι, ὁ φίλος σου

ΑΝΔΡ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Σ. Δ. Μ. Δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ διακεκεκριμένου συνεργάτου ἡμῶν κ. Ἀνδρέου Μαρτζώκη, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὴν ἐποῖαν καὶ ἄλλοι συμπολίται ἡμῶν, δυνάμενοι νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ κ. Μαρτζώκη, ἡσθάνθησαν λύπην ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει ἐνταῦθα τοῦ τελευταίου παμφλετίου, ὅπερ καὶ ὡς ἔργον ἱστορικῆς ἀνασκευῆς ἐλέγχεται καὶ ὡς πράξις ἠκίστα ἀδρόφρων πρὸς διαπρεπῆ συμπολίτην μας ἀποδοκιμάζεται, καὶ ὅπερ ἐγράφη ὑπὸ νέου, παρ' οὗ μιλῶν ἀπητήτετο σεβασμὸς οὐ μόνον πρὸς συγγενῇ, δι' ὃν ἡ φιλότιμος οἰκογένεια αὐτοῦ—καὶ τὸ λέγομεν πρὸς τιμὴν των,—δικαίως σεμνύνεται, καὶ ἦτις ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἰδιαζούσης ἀγάπης πρὸς τὸν κ. Μαρτζώκην σφόδρα ἐπὶ τούτῳ ἡγανάκτησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς τοσαύτης ἀπολαύει φήμης. Καὶ δικαίως τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐλεγχθῇ ὡς ἔργον ἱστορικῆς ἀνασκευῆς, ἀφοῦ, διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης περικοπῆς, τὴν ἐννοίαν τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος παρερμήνευσεν, οὐδόλως ψέγεται τὸ Γαλλικὸν ἔθνος, οὐ τινας ἄλλως τε ὁ κ. Μαρτζώκης παιδιόθεν τυγχάνει εἰς τῶν ἐνθουσιωδερῶν φίλων, ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν Ἰταλίαν τελευταία τοῦ Ναπολέοντος πολιτικὴ, ἥτις, ὡς ὁρθῶς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐπιστολῇ του ἐκτίθησιν ὁ κ. Μαρτζώκης, τοσοῦτον ὀλεθρία ἀπέβη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ πρὸς τὴν Γερμανίαν ἀπονενοημένος πόλεμος περιήγαγεν εἰς τὴν ἐσχάτην ταπεινώσιν. Ἀλλ' οὐδὲ δικαίον νομίζομεν εἶναι νὰ ἐλέγχῃται τὸ ἔθνος τὸ Ἰταλικὸν ἐπὶ ἀγνωμοσύνη πρὸς τὴν Γαλλίαν, διότι τὴν πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμεν ἐὺγνωμοσύνην ἀπέτισαν διὰ τοῦ αἵματός των προθύμως καὶ ἐνθουσιωδῶς σπεύσαντα ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλων τῆς ἐλευθερίας προμάχων, τὰ γενναῖα τῆς Ἰταλίας τέκνα. Πιστεύομεν ὅτι ὁ φιλομαθὴς νέος καὶ φίλος ἡμῶν τῶς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, τὰς ὁποίας καὶ χάριν τῆς ἱστορίας καὶ χάριν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν κ. Μαρτζώκην ἐχαράξαμεν δὲν θὰ παρεξηγήσῃ, ἀλλὰ τοῦναντίον θέλει πεισθῇ καὶ αὐτὸς οὗτος, ἐν τῇ ἀρχῇ μάλιστα τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου, ὅτι οὐχὶ ἐπιπολαιῶς δεῖν νὰ ἐπικρίνῃται παραπλήσια ἔργα καὶ ν' ἀνασκευάζονται δεδοκιμασμένοι συγγραφεῖς, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐμβριθοῦς αὐτῶν μελέτης, οὐχὶ εὐκόλως, νομίζομεν, δύνανται νὰ ὑποπέσωσιν εἰς ἀνακριθείας, δυνάμεναι νὰ προκαλέσωσιν παραπληθείας ἀνασκευὰς καὶ ἐπικρίσεις.

Εἰς Φίλην

Ἔσμου γιατί' στὸν δρόμον μου νὰ σ' ἀπαντήσω, φῶς μου,
ἢ τοῦ πρώτου ἔρωτος καὶ τῆς υπάρξεώς μου;
Ζύκτα καὶ μέρα σκέπτομαι τὸ πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ
ἢ σὲ πῶς συλλογίζομαι καὶ πῶς σὲ ἀγαπῶ.

Ἄνέγω νάρθῳ' στὰ πόδια σου, πάντοτε ὅμως φρίσσω
ἢ χι μὴν ποῦν τὰ χεῖλη σου. Καὶ πρὶν τ' ἀποφασίσω
ἢ ἔργῳ τὰ ἀνθρώπα, αὐτῶν τοῖς λέει μὴ ἀγαπάει;

ἢ μὲ μισεῖ ἢ ἀγάπη μου καὶ μὲ περιγελάει;
(Κασσώπη 1895) ΜΙΧ. Β. ΔΑΝΔΟΣ,

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Τῆς χαριτωμένης κόρης

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑΣ Δ. ΕΑΝΘΟΥ

Ἄγγελος εἶσαι, Ἀγγέλικα,
 Ἐνὶ σὲ ἡ γῆς γιορτάζει,
 Ἐνὶ σὲ ποῦ κλείς 'ς τὰ στήθη σου
 Ἑλπίδα καὶ χαρὰ.

Πατρεία ἔχουνε 'ς ἐσὲ
 Ἰδὲς, 'δικοὶ καὶ ξένοι
 Καὶ νύφῃ εὐτυχισμένη
 ὦλων μας ἡ καρδιά,
 Παρθεῖ οὐρανία,
 Παθαίνει εὐκαιρία
 Ἐγὼ νὰ σ' εὐχηθῇ.

Ἄνν. Π. Τσ.

Εἰς τὸν πολυαγαπημένο ποιητὴ

ΑΝΔΡΕΑΝ ΜΑΡΤΖΩΚΗΝ

(Ἀφιέρωσις εἰς τὸ «Πρωτοχρονιάτικο δῶρον»)

Ἐστὴ ζηλεμένη Σου φωνή, ἀηδὼν λατρευμένο,
 πετῶ, σπουργίτης ἄντροπαλός ν' ἀκούω καὶ νὰ σωπαίνω.

Γενάρης 95

Ι. Γ. Τσακαειάνος

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΑ

Μοῦ ἔλεγαν, γλυκεῖά μου, γιὰ σένα
 Μοῦ ἔλεγαν 'ς τὸν κόσμον πολλά,
 Ὅπως ἔχεις σκληρὰ τὴν καρδιά,
 Ἐν τῇ ψυχῇ σου φαρμάκια κρυμμένα.

Μὰ δὲν 'πίστευα, ποῦ 'μουν δεμένος
 Μὲ τὰ τόσα 'στὸ στόμα φιλία,
 Πὼς 'ς ἀγγέλου γλυκεῖα ὠμορφιά
 Θάταν δαίμονας μέσα κρυμμένους.

Δ. Φ. Καρρέρ

ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ;

Τῇ ΚΑΤΕΡΙΟΝΗ

Τίς δύναται, ὦ γόησσα κόρη, νὰ σ' ἀτενίσῃ,
 Χωρὶς ν' ἀκούσῃ πάλλουςαν ταχέως τὴν καρδίαν,
 Νὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ φρικίαν ἡδεῖαν
 Καὶ ἀκουσίως στεναγμὸν παράφορον ν' ἀφήσῃ;

Τίς δύναται πρὸ τοῦ πυρὸς τοῦ θεοῦ ὀμματός σου,
 Πρὸ τῆς γλυκεῖας ἑλξεως αὐτοῦ καὶ τῆς μαγείας,
 Νὰ μὴ νομίσῃ ἑαυτὸν πλήρη εὐδαιμονίας,
 Ἄν εὐτυχῇ πρὸς στιγμὴν νὰ εὐρεθῇ ἐμπρὸς σου;

Τίς ἄνευ συγκινήσεως θὰ δυνηθῇ ν' ἀκούσῃ
 Ποτὲ τὴν σειρηνόχον, περιπαθὴ φωνὴν σου;
 Τίς νὰ μαντεύσῃ ἀδυνατεῖ τὴν ἄδολον ψυχὴν σου
 Καὶ τὰς ἀπείρους χάριτας, αἵτινες τὴν κοσμοῦσι;

ὦ, τίς τέλος βαδίζουσιν δύναται νὰ σὲ ἴδῃ,
 χωρὶς πνοὴν ζεφύρινον, νεφέλην, ὀπτασίαν
 Νὰ σὲ ἐκλάβῃ; καὶ μ' ἐσέ πρὸς τὴν ἀθανασίαν
 Ν' ἀνέλθῃ· μὴ τρεφόμενος ἐν τῇ χρυσῇ ἐλπίδι;

Σάκυνθος, Νοέμβριος 1895

Ὁ Θ. Ἐ. Λ. ο. ς.

Η 14η ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

(Σοννέττο)

Σήμερα ἐκείνου ποῦ ἐπλάσε τὴ χτίσι
 Τὸ τίμιο ξύλο, ἔφερε νικηφόρο
 Ὁ Μέγας Βασιλεὺς καὶ ἀνθοφόρο
 Ὁ Πατριάρχης στὸν ἄμβωνα εἶχε στήσει.]

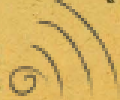
Καὶ σήμερα τὸ πνεῦμα εἶχε ἀφήσει,
 Εἰς τὸ κρεβάτι τὸ θανατηφόρο,
 Τὸ σῶμα τό σεπτὸ, ποῦ δαφνοφόρο
 Στὰ σπλάγχχνα τὸ ἦ Ἰταλία εἶχε ἀναστήσει.]

Χριστὸς, Δάντες! καὶ οἱ δύο κατατρεγμένοι
 Ἀφ' τὸ λαό, ποῦ ἦλθαν νὰ φωτίσουν,
 Τὴν ἴδια ἡύρανε τύχῃ ἀπεθαμένοι.

Τὸν πρώτον, ποῦ ἠθέλαν ν' ἀτιμίσουν,
 Γιὰ θεὸν τὸν ἐδέχθη καὶ ἡ οἰκουμένη
 Ἡ γενομένη τὴν ἐποχὴν νὰ τιμήσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(14 Σεπτεμβρίου 95). ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ

π
μ
ω
ν
τ
α
δ
ο
ε
κ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Τῇ Π. Κ.

Ὅλοι σοῦ γράφουν τοῦτο κ' ἐκεῖνο
 Πῶς εἶσαι ρόδο, πῶς εἶσαι κρῖνο.
 Πῶς σ' ἀγαποῦν καὶ πῶς σὲ λατρεύουν
 Κι' ὅλοι σ' ἀφίνουν κρυφὸ καὶ ὁμό.
 Μὰ οἱ ὅκοί μου στίχοι γυρεύουν
 Ἐνα σου βλέμμα, ἕναν παλμό.

Χρίστος Βαρλέντης.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ

Μηδὲν εἶπες καὶ μάταια τὰ πάντα καὶ ψευδῇ
 πλάνῃ, ἀπάτῃ καὶ ἰστὸς ἀράχνης τὰ ἐν τῇ γῇ.
 Πλὴν ὄχι. Ἄν μὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς Ἐκείνη,
 ὑπάρχει τί τὸ ἀληθὲς ποῦ τὴν ζωὴν μου ἡδύνει.
 Ἐάν μου εἰπῇς Ποῦ κατοικεῖ ;... ποῦ εὐρίσκεται ;...
 [εἰς τί μέρος ;
 Θὰ σ' ἀπαντήσω 'σ τὴν καρδιά... τὸ ἐμάντευσες ὁ ἔρω.
 Ὁ ἔρωσ ναὶ ὁ ἀπηνῆς μικρὸς αὐτὸς Θεὸς
 Ὅστις καὶ τὴν καρδίαν μου ἐπλήγησ' ὁ σκληρὸς.

(Κασσῶπι 1895)

Μιχαὴλ Β. Λάνδος.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΖΕΜΑΤΑΣ

Πρὸς Α. τοῦ χωρίου Μέσου τῶν Βολιμῶν τὸ με-
 ταξὺ τούτου καὶ τοῦ βουνοῦ καλουμένου Ἀλεξοβοῦνι
 κοιλῶδες μέρος καλεῖται Ζεματᾶς. Ἐνταῦθα, κατὰ τὴν
 μυθώδη σωζομένην παράδοσιν, ποιμὴν τις ἡύλιζετο τὸ
 ἐξ αἰγῶν ποίμνιόν του. Πρωτὰν δὲ τινα, ἐνῶ οὗτος
 ἐτυροκόμει, παρουσιάζεται αἰφνης ἄγνωστος τις ξένος
 ἀλλοκότου μορφῆς καὶ ἐνδυμασίας, ὅστις, ἀφοῦ ἐχαι-
 ρέτησεν ἰδιοτρόπως καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀπλουστάτου κα-
 θίσματος, ἐζήτησε μετὰ τρόπου οὐχὶ εὐπρεποῦς ὀλίγον
 τυρόγαλον (ὄρρον γάλακτος), διότι, ὡς ἔλεγε, τὸ εἶ-
 χε πολὺ ἐπιθυμήσει. Ὁ ποιμὴν ἐκλαβὼν τοῦτον ὡς
 ἄνθρωπον ἄγριον προσεπάθησε διὰ τῆς ὀμιλίας νὰ ἐννοή-
 σῃ ποῖος ἦτο καὶ πόθεν ἤρχετο καὶ ἕως μὲν νὰ προε-
 τοιμάσῃ τὸ τυρόγαλον, ἤρχισε, κατὰ τὸ εἰωθὸς, συ-
 νομιλίαν μετ' αὐτοῦ περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων πραγ-
 μάτων, ὅσα ὁ λόγος ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ. Ἐννόησε
 λοιπὸν μετ' ὀλίγον ὁ ποιμὴν ὅτι ὁ ξένος, μετὰ τοῦ
 ὁποῦ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ συνδιαλέγηται ἦτο μεγάλης
 ἀξίας πρόσωπον, ἦτο Διάβολος! ὅθεν ἐσκέφθη εὐθὺς νὰ
 δώσῃ πρὸς αὐτὸν ἐν καλὸν μάθημα, ἵνα μὴ τολμήσῃ
 καὶ δευτέραν φορὰν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν καὶ ἐνόχλη-
 σὶν του. Ἐτοιμάσας τέλος τὸ τυρόγαλον προσέφερε
 πρὸς αὐτὸν ἐνῶ δ' οὗτος ἐρρόφει ἀνυπόπτως καὶ λαι-
 μάργως προσέχων μόνον εἰς τὸ πινάκιον (κ. καυκιάν),
 ἔρριψε μεθ' ὁρμῆς ὁ ποιμὴν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
 μιζήθραν ζεστήν, διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐξεμάτισε. Κα-
 ταζεματισθεὶς οὕτω εἰς τὸ πρόσωπον ὁ Διάβολος πετᾷ
 κατὰ γῆς τὸ πινάκιον καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν φωνάζων
 ἐκ τῶν πόνων, μὴ ἐμφανισθεὶς πλέον κατὰ τὰ μέρη
 ἐκεῖνα. Ἐνεκα τούτου ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε
 τὴν τιμὴν, τὸ τοιοῦτον συμβάν, καλεῖται μέχρι σήμερον
 Ζεματᾶς πρὸς αἰωνίαν ἐνθύμησιν τῆς παρὰ τοῦ
 ποιμένου—δηλαδὴ ζεματήσεως τοῦ Διαβόλου.

Α. ΜΠΙΣΚΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

— Εἴχομεν πέμψει πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις
 λαμπρῷ περιοδικῷ «Παρνασσός» τὴν περὶ τῆς ἐνταῦθα
 οἰκογενείας τῶν Δε-Ρώσση διατριβὴν ἡμῶν, δημοσιευθεῖσαν
 ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ ἀνωτέρω περιοδικοῦ, ὅτε πε-
 ριέπεσεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸ «Παγκόσμιον Λεξικὸν Γεωγραφίας,
 Ἱστορίας καὶ Βιογραφίας» τοῦ Straforello καὶ Treves ἐν
 ᾧ ἀνεγνώσαμεν τὰ ἐξῆς, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν τῆς οἰ-
 κογενείας ταύτης: Rossi antica famiglia di Parma
 discendente da un Orlando del Rosso, che viveva a principio del sec XII. Dai suoi dis-
 cendenti ingranditi dalli fazioni vennero i conti e i marchesi di San Secondo. Tutte
 le numerose famiglie Rossi sparse per l'Italia pretendono discendere dalla parmense; ma
 pare non si possono ammettere nelli progeni d' Orlando che i rami di Mantova estinti 1629, di Napoli estinti 1779. e di Ravenna estinti 1797. Il rame principale di Parma si spense al 1825.

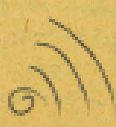
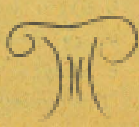
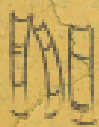
Ἐν νεωτέρᾳ μελέτῃ ἡμῶν θέλομεν ἐκτενέστερον πράγμα-
 τευθῇ περὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Α. Χ. ΖΩΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Καλλιτεχνικώτατον—καθόσον ἐννοεῖται ἐπιτρέπουσι τὰ
 ἐνταῦθα μέσα—ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς καὶ ἀνάρπαστον ἐγένε-
 το τὸ Ζακύνθιον Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1896, ἐκ-
 τον τοῦτο ἔτος, ἀφ' οἷου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἀ-
 γαθοῦ καὶ ζηλωτοῦ τῶν γραμμάτων νέου κ. Γεωργίου Δ.
 Λογοθέτου. Ἐν αὐτῷ ξενίζονται ἐμβριθῆ ἄρθρα πολλῶν ἐκ
 τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, κοσμεῖται δὲ τοῦτο δι' ὠραιότατης
 εἰκόνης τῆς σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης, πρὸς ἣν διὰ καταλλήλου
 προσφωνήσεως ἀφιστοῖ ὁ ρέκτης ἐκδότης κ. Γ. Λογοθέτης
 τὸ Ἡμερολόγιόν του τοῦτο.

— Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ πρὸ πολ-
 λοῦ ἀγγελθέντος περιοδικοῦ «Φῶσχος» περιέχον ἐκλεκτὴν ὕ-
 λην καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ συμπαθοῦς παιητοῦ ἡμῶν κ. Στ.
 Μαρτζῶκη καὶ τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος ἐτέρου τοιοῦτου Δ. Ι.
 Μάργαρη. Τοῖς φίλοις ἐκδόταις ἐχέμεθα μακάριδιότητα.

— Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα ἐμμέτρος σατυρικὴ ἐφημε-
 ρὶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Σάτα καὶ ἔρα» ὑπογραμμένη μετὰ χιρτῶς
 καὶ σύφιας. Εὐχόμεθα τῇ συναδέλφῳ προσοχὴν καὶ πρόδον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποσταλείσων αὐτοῖς ἀποδείξεων, ἐκ τῶν μὴ καθυστερούτων τοιαύτας ἐννοεῖται, διότι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ὄχι ὀλίγα ἐξόδα.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἐκπύχθη ἡ λήξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Α'. συνόδου τῆς 1Β'. Βουλευτικῆς περιόδου Ἀδελφός δὲ εἶνε ὁ χρόνος τῆς εἰς νέαν σύνοδον συγκλήσεως τῆς Βουλῆς.

— Ἡ αὐτὴ ἐκρυθμός κατὰστασις ἐξακολουθεῖ ἐν Ἀνατολῇ, μεγάλως ἐμπνέουσα ἀνησυχίας.

— Κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς τοὺς νομάρχας τοῦ Κράτους περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων δημάρχων, παραγγέλλονται οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ὅπως προσκαλέσωσι τοὺς κατὰ τόπους ἐκλεγθέντας δημάρχους, δημαρχικούς παρέρρους καὶ δημοτικούς συμβούλους, ἵνα κατὰ τὴν πρώτην προσεχούσῃ μηνός, προσέλθωσιν οὗτοι ὅπως δώσωσι τὸν νεομισμένον ὅρον ἐνώπιον τῶν Νομαρχῶν, συντασσομένου τοῦ ἀναγκαίου πρωτοκόλλου ὁρκωμοσίας, ἡ ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις τοῦ Νομοῦ, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἐάν, ἐνεκα τῆς ἀποστάσεως, δὲν εἶνε ἐφικτὸν αὐτοῖς νὰ μεταβῶσιν πρὸς τὸν κ. Νομάρχην. Μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν οἱ κ.κ. δὴ ἀρχοὶ θὰ παραλάβωσι τὰ ἔγγραφα τοῦ Δήμου παρὰ τοῦ προκατόχου των, καὶ ἐν οὗτος ἀρνηθῇ, θὰ συνταχθῇ ἐκθεσις τῶν εὐρεθέντων ἐν τῷ δημοτικῷ καταστήματι ἔγγραφων, ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως ἀστυνομικοῦ ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου. Τὰ δὲ δημοτ. Συμβούλια θέλουσι συνέλθαι ἀμέσως ὑπὲρ τὴν προεδρείαν τοῦ πλειονοψηφήσαντος συμβούλου, ὅπως ἐκλέξωσι τὸν πρωτοκολλητὴν καὶ τὸν πρόεδρον αὐτῶν, ὅστις ἀμέσως θὰ συγκαλέσῃ τοῦτο εἰς συνεδρίαν πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ 1896, κατὰ τὰς ἐκδοθησομένης οδηγίας.

— Χθὲς Τρίτην περὶ ὥραν 0,45' π.μ. δυνατὸς σεισμός, ἀλλ' εὐτυχῶς ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος, συνετάραξε τὸ ἔδαφος τῆς ἡμετέρας νήσου.

— Καίτοι τοσαύτη ἐγένετο ἐνέργεια πρὸς καθαρισμόν τῆς παραλίας τῆς Ἀμμου καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀνέλαβε καὶ ἐξετέλεσεν ἐπὶ τούτῳ ἐργολαβία, οὐχ ἦν τὸν καὶ πάλιν τὸ μέρος ἐκεῖνο κατέστη ἀνυπόφορον ἐκ τῆς δυσωδίας καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο δίκαια παράπονα ἀκούονται ὑπὸ τῶν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη οἰκούντων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τῆς παραλίας Ἀμμου, νομιζομεν ὅτι εἶνε πλέον κενρὸς νὰ φροντίσωσιν οἱ ἀρμόδιοι ὅπως ἀρθῶσι τὰ παραπήγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς παραλίας ἀσχημίζουσι καὶ ἐξ αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέρχεται ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ ἀβρῆτος δυσωδία ἥτις ἀπειλεῖ τὴν ὑγίειαν τῶν κατοίκων.

— Πληροφορούμεθα, ὅτι ἐν τι εἰκίᾳ πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἀναστασίου μετέφερον ἐκ τῆς ἐσχόης παῖδα πάσχοντα ἐκ διφθερίτιδος. Συνιστῶμεν τοῖς ἀρμοδίοις ἵνα ἐγκαίρως ἐρευνήσωσι πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ πάσχοντος, ἐάν ἔχῃται ἀληθείας, καὶ ἀπομονώσωσιν αὐτὸν πρὸς πρόληψιν παντὸς ἀπνευκτισμοῦ.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τοῦ παρ' ἡμῖν «Συλλόγου τῶν Φιλομαθῶν». Ὁ ἀξιότιμος δικηγόρος καὶ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ν. Μινωτὸς ἀνέγνω ἐν μέσῳ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Δέσσης «Ζάκυνθος» ὡραιότατην διήγησιν, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας συνεχάρησαν οἱ προσελθόντες τὸν κ. Μινωτὸν.

— Μετὰ βραχείαν ἐνταῦθα διαμονὴν ἀνεχώρησεν εἰς Πάτρας ὁ εὐγενέστατος φίλος καὶ λόγιος νέος, τακτικὸς δὲ τῶν «Μουσῶν» συνεργάτης κ. Γεώργ. Π. Παπανδρόπουλος.

† Σκληροτάτην δοκιμασίαν ἐπεθύλασεν ἡ μοῖρα εἰς τὸν οἶκον τοῦ εὐλαβεστάτου καὶ εὐπαιδευτοῦ ἱερέως Ἀντωνίου Πυλαρινοῦ. Ἡ πολυφίλητος καὶ εὐφυὴς αὐτοῦ θυγάτηρ Μαρία, τῆς ὁποίας τοσοῦτον εὐελπί κατ' ἀρχὰς διέτελλε τὸ μέλλον, ἀλλὰ τῆς ὁποίας δυστυχῶς εἶρων τύχη διεσάλευσε τὰς φρένας, ἐκλείσθη διὰ παντός τὰ ὄμματά της, ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι τῆς νεότητός της, οὐδενὸς μέσου ἰσχύσαντες ν' ἀποπρὸψωσιν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἡδυσώπητον εἰσαρμένην. Ἡ παραμυθητικὴ τοῦ Χριστοῦ θρησκεία, αὕτη καὶ μόνη ἂν ἐπιχύσῃ παρηγορίαν βάλαμον εἰς τὴν δεινῶς τραυτίσαν ἐκλογένειαν τοῦ σεβαστοῦ ἱερέως.

— Ἐν Σύρῳ εὐφροσύνως ἐτελέσθησαν τὴν παρελθ. Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου καὶ ἀρίστως μεμορρωμένου νέου...

ὅλα ἐξαιρέτου δεσποσύνης Ἀρετῆς Βλαχογρηγόρου. Τῷ εὐαρμοστῷ ζεύγει εὐχονται αἱ «Μοῦσαι» βίον μακρὸν καὶ ἀνέσπερον εὐτυχίαν.

— Εὐδαίμονι ἐτελέσθησαν κατ' αὐτὰς οἱ γάμοι τοῦ καλῶς μεμορρωμένου νέου κ. Διονυσίου Κισινιέρη μετὰ τῆς ἐπὶ τελείᾳ μορφώσεως καὶ ἄλλοις ἀρίστοις προτερήμασι κεκοσμημένης νεάνιδος Ἀίλης Καρρέρ, θυγατρὸς τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ διακεκριμένου συμπολίτου ἡμῶν κ. Φρειδερίκου Καρρέρ. Τῷ εὐ ημεροσμένῳ ζεύγει εὐχονται αἱ «Μοῦσαι» βίον ἀκύμαντον καὶ πανευδαίμονα.

— Ἐν μέσῳ τῶν θερμότερων εὐχῶν καὶ ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς ἐτελέσθησαν ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν παρελ. Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου καὶ φιλοπροόδου συμπολίτου ἡμῶν κ. Διονυσίου Καραντζῆ μετὰ τῆς συμπαθεστάτης καὶ ἐναρέτου δεσποινίδος Αἰκατερίνης Μοντισάντου. Ὁ ἔσμός τῶν κεκληθέντων, ἐξ ὧν καὶ πολλοὶ τῶν ἐνταῦθα συμπολιτῶν μας ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ μεταδάντων, συνεχάρη τοῖς οἰκείοις τῆς εὐτυχοῦς νέμης ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀποκαταστάσει τῆς θυγατρὸς αὐτῶν καὶ εὐχονται μετ' ἡμῶν ὀλοφύχως τοῖς διὰ τοῦ Ὑμεναίου συνδεθείσι πᾶσιν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐπανῆλθε προχθὲς εἰς τὴν εὐτυχὴ φωλιάν του.

— Ὁ ἀριστος Γυμνασιάρχης ἡμῶν ἀξιότιμος κ. Ὁθων Ρέντζος, ἐξ ἀρχῆς, ὠρισμένως καὶ ἀμεταθέτως, ὥρισεν, ὅπως πάντες οἱ τοῦ γυμνασίου μαθηταὶ καθ' ἐλάχιστην Κυριακὴν, ὡς καὶ πᾶσαν ἑορτήν, ἐκκλησιαζώνται. Τὸν διαπεσπῆ τοῦτον γυμνασιάρχην ἐμμήθησαν καὶ μιμούνται καὶ ἄλλοι παρ' ἡμῖν πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐγενεῖν πρόξενον πολλῆς εὐχαριστήσεως εἰς τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν μαθητῶν καὶ εἰς πάντας ἐν γένει. Εὐχόμεθα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ὅπως ἀκαλουθήσωσιν αὐτῷ καὶ ἅπαντες ἐνὰ τὸ κράτος οἱ συνεδελφοὶ αὐτοῦ καὶ λοιποὶ διδάσκαλοι.

— Ἐνδρέας Ξενόφοις ἱερεὺς
— Ἄν καὶ πολλάκις παρεκάλεσα καὶ δημοσίᾳ σήμερον παρακαλῶ τὸν ἐκδότην τῆς πρὸ πολλοῦ παυσάσης σατυρικῆς εφημερίδος νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἐκπρεμοῦς λογαριασμοῦ μας ἐκ δροχμῶν 18, ἀφοῦ γνωστὸν εἶνε ὅτι ἐσχάτως ὄχι ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τῆς νέας ἐπιχειρήσεώς του, καὶ οὔτε δίκαιον εἶνε νὰ ὑπερῃται ὁ κόπος καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ τόσῳ ἀκριβῶς ἐκπληροῦντος τὸ καθήκον αὐτοῦ γενικοῦ διανομῆς.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ

Ἀλληλογραφία. — Πάτρας: κ. Μ. Δ. Φιλίππου. Ἐλάβε-
μεν ἐξάμηνον δ'. ἔτους καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κόθηρα.
Γ.Δ.Μ. Προσεχῶς, διότι ἐλήφθη βραδέως. — Ἀθήνας: Διεύθυν-
σιν «Ἀθηνᾶς» καὶ διεύθυνσιν «Γρῆς». Φύλλα δὲν λαμβάνο-
μεν. — Σ. Καρδαρυλιώτην. Ἐλάβεμεν καὶ διὰ πρώτης εὐκαιρί-
ας δημοσιεύεται. Κ.Ν.Κ. Ἀναμένομεν ἱατρὸν Ῥαμῶ-
Κέρκυραν. Μ. Λάνδον. Ἐλάβεμεν. — Μεθύσση. Ἐβδόμησθε κάλ-
λιον ν' ἀποαθῆτε εἰς τινὰ ἱατρὸν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θέλο-
μεν εἰς σημεῖός σε περικοπῆς τινος περιέργου διαθήκης, ἣν
κατέλιπε μεθύσσης ἀποθανὼν ἐν Oswego τῆς Νέας Ὑόρκης
καὶ ἂν ἀνεγνώσαμεν ἐν τῷ ἐγκρίτῳ φύλλῳ τοῦ «Νεολό-
γου» Κωνσταντινουπόλεως. «Εἰς τὴν κοινωνίαν ἄφρων εἰς
ἀνάμνησιν, τὸν καταστραφέντα χαρακτῆρά μου εἰς τοὺς γο-
νεῖς μου μίαν λύπην, ἣν δυσκόλως θὰ δυνάμην νὰ φέρω-
σιν» εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς μου τοσαύτην αἰ-
σχύνην, ὅσῃ δὲν δύνανται νὰ φέρωσιν» εἰς τὴν σύζυγόν μου,
τὴν συντετριμμένην καρδίαν της, διότι εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ
μὲ συζευχθῇ εἰς τὰ τέκνα μου πενίαν καὶ τὴν πικρὰν ἀ-
νάμνησιν τοῦ βίου τοῦ πατρός των» εἰς τοὺς μεθύσσης τὴν
συμβουλὴν ν' ἀναγινώσκωσι τὴν διαθήκην μου, ὅσας δύναν-
ται νὰ διαθέσωσι τὸν κατάλληλον πρὸς τοῦτο χρόνον.

— Δ. Κ. Ἡμεῖς ἐνα μόνον ἠδυνήθημεν ἐκ τῆς μελέτης ἡ-
μῶν νὰ γνωρίσωμεν ἐλθόντα εἰς Ζάκυνθον, τὸν Ἀντώνιον
Κωστάκην ἐκ Πάργας, ὅστις ἀπωλέσας τὴν πατρίδα του
ἀποκατέστη ἐνταῦθα συζευχθεὶς τὴν Ἰουλίαν Κεφαλοπούλου.
Αποβίωσαντο τοῦτο, ὁ υἱὸς τοῦ Σπυρίδων, — δυνάμει τοῦ
ἄρθρ. 2 τῆς ἀπὸ 22 Μαΐου 1819 πράξεως τοῦ Δ. Κοινο-
βουλίου ὑπ' ἀριθμ. 14, καθ' ὃ ἕκαστος Πάργιος, ὅστις ἡ-
θελεν ἐκτελεσθῆναι ἡ ἐκείνη τῆς 10 Μαΐου 1819 Κράτους διὰ
σταθρὰν τοῦ κατοικίαν ὡρεῖται νὰ παρουσιασθῇ ἐντὸς τοῦ
ἑξαμήνου τοῦ ἐκείνου ἐπὶ τὴν ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην
τοῦ ταύτου ἀνταρτοῦ εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον διὰ νὰ
χαίρηται τὰ τῆς ἰονικῆς ἐκλογένειας δικαιώματα — γεννη-
θεὶς ἐν Ζακύνθῳ καὶ τοῦ πατρός του Ἀντωνίου παρα-
λείψαντος τὴν δόλῳσιν ταύτην, ἡρυστάσθη εἰς τὸ Ἐ-
παρχεῖον τῷ 1861 καὶ ἐνέγραψε τὸ νόμ. του ἐν τῷ ἀ-
ναρτοῦ βιβλίῳ.